

บทที่ ๐

พิพิธภัณฑสถานแห่งโลก

สวัสดิ์ไดอารี่ที่รัก...

ปกติแล้วเด็กสาวมักจะเริ่มต้นบันทึกด้วยวลีเช่นนี้ ตอนที่ตัดสินใจจะเขียนบันทึกเป็นครั้งแรก ผมคิดว่าจะใช้วิธีการเขียนแบบคุยกับไดอารี่ดี หรือทำเหมือนในนวนิยายเรื่องแดดตี้ลองเลกส์ เป็นสาวน้อยजूดีที่เขียนจดหมายถึงคุณพ่อชาวยาวผู้อุปถัมภ์เธอดี แต่คิดไปคิดมาเขียนเล่าเรื่องไปเรื่อยๆ น่าจะดีที่สุด

ผมเลือกใช้การเล่าแบบสรรพนามบุรุษที่หนึ่งเพราะคิดว่ามันค่อนข้างสะดวกสำหรับการเขียนบันทึกแบบนี้ หากใช้มุมมองพระเจ้าคงจะดูเหมือนนิยายมากจนเกินไป แต่ปู่ผมเคยบอกไว้ว่าเวลาออกผจญภัยควรเขียนบันทึกเพราะต่อไปหากมีลูกมีหลาน อย่างน้อยก็อาจใช้ความรู้ตรงนี้เพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิงได้ หรือถ้าไม่ได้ใช้ประโยชน์จริงๆ ก็เอาไปขายเป็นนิยายในยามชดสหนักยิ่งดี

ด้วยคำสอนเช่นนี้ ผมจึงถือโอกาสที่ตัวเองได้ออกผจญภัยเป็นครั้งแรก ขุดเอาสมุดบันทึกที่มักได้เป็นของขวัญตอนปีใหม่มาใช้งานเสียเลย ไหนๆ งานประมูลที่จะต้องไปเข้าร่วมก็ยังมีเวลาให้เตรียมตัวอีกหลายอาทิตย์

บอกตามตรง ข้อมูลที่จะเขียนรวบรวมในคราวนี้ผมยังค่อนข้างสับสน

10 Curse of Lost Heaven สัป อ่า สวรรค์ 1

เอาเป็นว่าก่อนอื่นผมควรจะเริ่มพูดถึงตัวเองที่เป็นผู้เขียนบันทึกเสียก่อน
อย่างน้อยก็เพื่อทำความคุ้นเคยกัน และถ้าวันหนึ่งมันได้เป็นนิยาย อย่างน้อย
คนอ่านก็ควรจรรู้จักตัวเอกของพวกเขาเป็นอันดับแรก

โอเค ลองเริ่มจากเรื่องทีหนึ่ง...หน้าที่การงานของผม

ประเด็นนี้เล่าง่ายมาก ผมเป็นภัณฑารักษ์ของพิพิธภัณฑสถานแห่งหนึ่งซึ่ง
เรียกว่าพิพิธภัณฑสถานแห่งโลก คำว่า 'แห่งโลก' นี้ก็เหมือนๆ กับที่แต่ละ
ประเทศมีพิพิธภัณฑสถาน 'แห่งชาติ' ของตนเอง ดาวที่เราเรียกกันว่าโลก
ดวงนี้ก็มีพิพิธภัณฑสถานเช่นเดียวกัน

งานของผมก็เหมือนภัณฑารักษ์ทั่วๆ ไปตามพิพิธภัณฑสถานของพวกมนุษย์
เพียงแต่ผมเป็นภัณฑารักษ์เพียงคนเดียวของพิพิธภัณฑสถานแห่งนี้ และมีผู้ช่วย
อีกหนึ่งคนล้วนชื่อว่าอีริค ซึ่งเอาไว้มันจะค่อยๆ เล่าถึงอีกที

คราวนี้มาเรื่องที่สอง สำหรับคนที่ไม่รู้ว่าพิพิธภัณฑสถานแห่งโลกที่
ผมบอกคืออะไร

ถ้าจะให้เริ่มเล่า ขอสรุปสั้นๆ แค่ว่าวันหนึ่งมีนายทุนต่างดาวมาที่โลก
นี้ พวกเขาสนใจวัฒนธรรมของดาวดวงนี้เป็นอย่างยิ่ง เพราะโลกจัดเป็นดาว
ที่บรรดาผู้อาศัย (ในที่นี้ผมขอใช้คำว่า 'มนุษย์' ตามแบบที่พวกเขาเรียก
ตัวเอง) และเหล่าผู้แสวงหาโอกาสใหม่ๆ จากต่างดาว (ที่พวกมนุษย์เรียก
ว่า 'อมนุษย์') สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างประหลาด

ประหลาดอย่างไร?...มนุษย์แต่งแต่มีจินตนาการถึงเหล่าอมนุษย์เป็น
ภาพวาดบ้าง นิยายบ้าง ละครบ้าง และจัดมันอยู่ในหมวดของจินตนาการ
ในขณะที่เดียวกันพวกเขาก็มีองค์การนาซาพยายามสำรวจอวกาศ โดยไม่เคย
รู้ลึกนึกว่าพวกอมนุษย์ที่พวกเขารู้จักแท้จริงแล้วคือเหล่าสิ่งมีชีวิตจากต่างดาว
ที่มาแสวงหาโอกาสในชีวิตทั้งสิ้น หน้าซ้ายยังอยู่กับพวกเขามานานมากโดย
ที่ไม่เคยมีใครรู้ตัว

แต่ต่อมมนุษย์แบบพวกผมจะเปิดเผยตัวมากก็ไม่ได้ เพราะมีระเบียบ
ข้อบังคับของสภาจักรวาลอยู่ว่าหากเป็นดาวด้อยพัฒนาที่ไม่สามารถสื่อสาร

กับห้วงอวกาศได้ ห้ามทำการแทรกแซงจนเกิดความผิดปกติทางการพัฒนา ทั้งในเชิงเศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ แปลแล้วคือห้ามไปยุ่งเกี่ยวกับพวกมนุษย์ ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ในฐานะสิ่งมีชีวิตต่างดาวโดยเด็ดขาด

ดังนั้นมนุษย์ส่วนใหญ่ที่ต้องการใช้ชีวิตบนโลกจึงต้องหาวิธีทำให้ตัวเอง มีรูปร่างคล้ายคลึงกับมนุษย์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้และแทรกตนเองเข้าไปอยู่ ร่วมกับสังคมมนุษย์ หลายครั้งจึงเกิดตำนานและเรื่องเล่าของปาฏิหาริย์ต่างๆ ขึ้นมา

เอาเป็นว่านายทุนพวกที่ผมน่าสนใจความกลมกลืนของวัฒนธรรม แบบที่ว่ามาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะพวกอมมนุษย์ที่ถูกเรียกว่าเป็น 'เทพเจ้า' ดังนั้นจึงออกเงินทุนให้รัฐบาลกลางของพวกอมมนุษย์ จากนั้นก็ตั้งพิพิธภัณฑท์ ขึ้นมา

พิพิธภัณฑท์แห่งนี้ถูกเรียกชื่อต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น แต่ จุดประสงค์หลักก็เพื่อรวบรวมเทวภัณฑท์และตำนานของดาวโลกดวงนี้

เมื่อสร้างพิพิธภัณฑท์แล้ว ลำดับถัดมาพวกเขาก็มองหาคนงาน เดิมที ที่ที่มีคนอยู่มากมาย แต่ปู่ทวดของผมซึ่งเป็นอมมนุษย์ผู้ได้รับฉายาว่าเป็น จอมเวทที่แข็งแกร่งที่สุดในเวลานั้นไม่รู้นึกอะไรถึงได้บุกเข้ามาโจมตีและ 'ชิง' กรรมสิทธิ์ของพิพิธภัณฑท์ไปเป็นของตัวเอง

ครับ...อ่านไม่ผิด ปู่ทวดผมชิงไปดื้อๆ เลยครับ

ทางรัฐบาลกลางแม้อยากจะแย่งคืนแต่ก็สู้ปู่ทวดของผมไม่ได้ สุดท้าย จึงยอมทำสัญญาสงบศึก โดยที่ปู่ทวดของผมได้เป็นภัณฑารักษ์ของพิพิธภัณฑท์ และที่นี่จะเป็นมรดกตกทอดของตระกูลของผม รัฐบาลกลางมีหน้าที่คอยจ่ายเงินมาให้บริหารและทางนั้นสามารถส่งคนมาตรวจสอบความโปร่งใสของการ ใช้เงินได้เท่านั้น แต่ไม่มีสิทธิ์ขับไล่ตระกูลผมหรือทำอันตรายพิพิธภัณฑท์ได้

เรื่องนี้เป็นที่สงสัยในหมู่มนุษย์มาตลอดว่าปู่ทวดที่มีพลังอำนาจถึงขั้น ระเบิดดวงจันทร์ ทำลายประเทศทั้งประเทศในวันเดียวต้องการพิพิธภัณฑท์ ไปทำอะไร ซึ่งผมเองตอนได้ยินครั้งแรกก็สงสัยจึงถามปู่

ปู่หัวเราะและบอกว่า 'เพราะย่าทวดอยากได้ ปู่ทวดที่รักย่าทวดมาก

12 Curse of Lost Heaven ฝ่าป่า ล่า สอวสดี 1

ก็เลยแย้งชิงมา'

'แค่นั้นเองเธอครับ' ผมในวัยเยาว์ทำหน้าที่ไม่ถูก

'แค่นั้นแหละ พ่อของปู่เป็นพวกประเภท 'ถ้าอยากได้ก็ต้องได้'
...เอาแต่ใจนะว่าไหม'

ผมในยามนั้นจ้องมองปู่ ปู่ของผมเป็นคนใจดี ใบหน้ามักประดับด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนจนไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นลูกของปู่ทวดที่มีนิสัยแบบนั้น ปู่เองก็เหมือนจะอ่านความคิดผมออก จึงหัวเราะแล้วลูบศีรษะของผม 'เพราะคุณย่าทวดเป็นคนซื่อๆ นะ ปู่ทวด...พ่อของปู่ถึงกับเคยรำพึงว่า 'ลูกคนนี้หน้าเหมือนฉัน แต่นิสัยเหมือนแม่ โชคดีหรือโชคร้ายกันแน่' เลยละ'

'โชคดีแล้วครับ ดีสุดๆ ไปเลย' ผมรีบบอก มีปู่แบบนี้นับว่าดีที่สุดในโลกหล้าแล้ว ขึ้นปุ่นิสัยแบบปู่ทวด ป่านนี้ผมอาจจะไม่ได้โตแล้วก็ได้ พอปู่ฟังก็ยิ้มจนตาหยี จากนั้นก็เอ่ยเสียงเนิบนาบ

'แต่หนักก็ได้แปลว่าการบ้านของหลานจะลดลงหรอคะ'

...ฟังแล้วรู้สึกห่อเหี่ยวทันทีครับ

ก็เอาเป็นว่าจากนั้นตระกูลผมก็สืบทอดตำแหน่งภัณฑารักษ์เรื่อยมา จนมาถึงผมซึ่งเป็นรุ่นที่สี่ บอกตามตรงว่าไม่รู้จะรักษาหน้าที่การงานได้อีกนานแค่ไหน ก่อนหน้านั้นรัฐบาลกลางปล่อยให้ทุกอย่างอยู่ภายใต้การตัดสินใจของปู่ผมเพราะยังเกรงบารมีปู่ทวด หน้าซ้าปู่ยังมีเพื่อนมากมาย เส้นหนาพอจะคานอำนาจของรัฐบาลกลางเอาไว้ได้

พอมาถึงรุ่นผม...เฮ้อ คิดแล้วก็ลุ่ม ทางนั้นเห็นผมไม่เอาอ่าว พยายามจะบีบให้ผมยกเลิกสัญญาไปเสีย แต่โชคดีที่ตอนปู่ทวดไปตบทรัพย์ชาวบ้าน เขามาได้เขียนข้อสัญญาไว้รัดกุมมาก ต่อให้ผมตายก็เชื่อว่าพวกเขาจะได้ที่นี้คืนไป ไม่อย่างนั้นผมคงตายไปนานแล้ว

เหลืออะไรอีก

อ้อ เขียนมาตั้งเยอะ เหมือนผมจะยังไม่ค่อยพูดเกี่ยวกับตัวเองเท่าไรไร
เอาแต่ไม่ถึงปู่ตัวเอง...คนชอบบอกว่าผมเป็นเด็กดีดีปู่ ก็แห้งละ ปู่เป็นคนเลี้ยงผมตั้งแต่เล็กจนโตนี่นา ผมอยู่กับปู่มากกว่าอยู่กับแม่ด้วยซ้ำ

บ๊ะ นอกเรื่องๆ เอาใหม่ นะครับ เกี่ยวกับตัวผม เอ่อ ขอคิดก่อน
ผมสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้า เซนติเมตรตามระบบเมตริก หน้าห้าสิบเก้า
จุดห้าห้าก็โลกรัม เวลาทำงานสวมสูทเข้ารูปสีดำ ใส่เนกไทเรียบๆ ไม่มี
ลวดลายและจะเปลี่ยนสีไปตามวันในสัปดาห์หรือไม่ก็ถ้าเส้นไทรซัทแล้วก็เอา
เส้นนั้นแหละ

สำหรับหน้าตา ผมจัดเป็นหนุ่มหล่อ...นี่ไม่ได้อวดอ้างตัวเอง แต่เพราะ
ผมหน้าตาเหมือนปู ปูหน้าตาเหมือนปูทวด และปูทวดถือเป็นหนุ่มหล่อแห่ง
ยุคในสมัยนั้น เพราะฉะนั้นอนุมานได้ว่าผมก็สามารถเรียกตัวเองเป็นหนุ่ม
หล่อได้เช่นกัน ผมมีเส้นผมสีน้ำตาล ดวงตาสีเดียวกัน ส่วนที่ต่างจากปูคือ
คิ้วของผมโก่งกว่า ผิดกับปูที่มีคิ้วตก...ตรงนี้ปูบอกว่าทำให้ผมเหมือนปูทวด
มากกว่าปูเสียอีก

งานอดิเรกของผมคือนอนหลับ สิ่งที่ชอบคือสีฟ้า ความสามารถพิเศษ
คือการโกงไฟ สเป็กสาวแบบที่ชอบ...หน้าตาไม่สำคัญ ขอแคจิตใจดีงาม
เหมือนปูก็พอใจแล้ว...ปูอีกแล้ว นั่นแหละ

ยังมีอะไรอีกไหม เขียนไปเขียนมานี้จะกลายเป็นสมุดเฟรนด์ชิปที่เอา
ไว้ให้เขียนกันก่อนจบการศึกษาเสียแล้ว

อันที่จริงผมไม่ได้ไปโรงเรียนเลยไม่มีโอกาสรู้จักเฟรนด์ชิปกับเขาหรอก
แต่เพราะพวกเทพเจ้าเคลติกมีการทิ้งเฟรนด์ชิปยุคโบราณเอาไว้บนก้อนศิลา
ดูเหมือนพวกเขาจะเขียนก่อนจะถึงช่วงเวลาที่ยุคเทพต้องจากแดนดินไป
ลายมือของเทพีดานูสวยงามมากเสียจนตอนแรกถูกเข้าใจผิดว่าเป็นงานศิลปะ
ชิ้นหนึ่ง ภายหลังผู้เชี่ยวชาญใช้เวลาถอดความอยู่หลายสิบปี ตอนที่เขาพบว่า
ข้อความบนศิลาเป็นการพูดคุยแบบเด็กสาววัยรุ่น ผู้เชี่ยวชาญคนนั้นแทบ
จะทุบศิลาทิ้ง คนห้ามเกือบห้ามไม่ทัน

เขียนๆ แล้วชักรู้สึกว่่าผมกำลังพูดจาเรื่อยเปื่อยเพื่อกินหน้ากระดาก
แท้ๆ ทำให้คิดถึงสมัยก่อนที่ปู่ผู้ล่วงลับของผมสั่งให้เขียนเรียงความเรื่อง
ประวัติศาสตร์จีนห้าสิบหน้าขึ้นมาเลย

ในตอนนั้นผมเริ่มต้นด้วยการเขียนเรื่องของจักรพรรดิหวงตี้ (จักรพรรดิ

14 Curse of Lost Heaven สำนวน ล้ำ สดสด 1

เหลือ) เพราะจำเรื่องราวก่อนหน้านั้นไม่ได้มากไปกว่ามีเทพกสิกรเส้นหนวง
เอ๊ย เส้นหนง ครั้นไม่ไปได้ราวๆ สามหน้าก็ไปต่อไม่ได้ ดังนั้นจึงอาศัย
การเขียนที่วกไปวนมา เล่าถึงชื่อโหยวไปแล้วก็กลับไปวนเขียนถึงซ้ำอีกรอบ
จากนั้นก็กินหน้ากระดาษด้วยการใส่ชื่อของห้าจักรพรรดิไปองค์ละหนึ่งบรรทัด
และเขียนซ้ำทุกๆ สามหน้า

พอปู่ได้อ่านก็หัวเราะออกมา จากนั้นผมก็โดนทำโทษให้คัดหนังสือ
ประวัติศาสตร์จีนทั้งหมด ถึงจะร้องไห้คร่ำครวญยังไงปู่ก็ไม่ยอมลดโทษให้
กว่าจะตัดไปถึงราชวงศ์ซิงก็เล่นเอามือเกือบหลุด

ออกนอกเรื่องอีกแล้ว สรุปแล้วเหลืออะไรอีกนะ อ้อ ชื่อ...ดูเหมือน
จะเล่ามาเสียตั้งนานแต่ยังไม่ได้แนะนำตัวเอง ก็อยากจะทำอยู่หรือคะครับ
แต่ติดปัญหาอย่างหนึ่ง

...นั่นคือผมไม่มีชื่อ

บทที่ 1

ภณทาร์กซ์

'นามคือการผูกตัวตน'

เรื่องศาสตร์แห่งการเรียก 'ชื่อ' ถือเป็นเรื่องเล่าที่สืบทอดกันมา โดยเฉพาะสำหรับตำนานความเชื่อของทางเอเชีย อย่างประเทศญี่ปุ่นก็มีสิ่งๆ ที่เรียกว่า โคโตะตามะหรือศาสตร์แห่งการใช้วจี (คำพูด)

อย่างที่จิ้นเองก็เชื่อกันว่าหากใช้นามแก่คู่กับศาสตร์ปาจื่อถือเป็นอันตรายใหญ่หลวงต่อชีวิต ปาจื่อในภาษาอังกฤษใช้ชื่อว่า Four Pillars of Destiny ที่เรียกว่า Four Pillars (สี่แถว) ก็เพราะเป็นการเขียนอักษรแปดตัวให้เป็นสี่แถว โดยอักษรตัวบนของแถวจะเป็นกิ่งฟ้า ส่วนตัวล่างจะเป็นก้านดิน รวมกันเป็นแปดอักษรแห่งการกำเนิด ดังนั้นถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ควรให้ใครล่วงรู้ชื่อตนเป็นอันขาด

...ทั้งหมดนั้นฟังเขามาอีกที ตัวผมเองเชื่อว่าเชี่ยวชาญศาสตร์พวกนี้ซะเมื่อไหร่ เมื่อครู่แค่จะเขียนคำอธิบายยังต้องแอบเปิดวิกิพีเดียดูเลย ถ้าตอนนี้ปู้ยังมีชีวิตอยู่และรู้เข้า ผมคงโดนสั่งให้ดับทความแหงๆ

นอกจากจิ้นและญี่ปุ่นแล้ว แม้แต่ชาวอียิปต์ที่มองว่าชื่อนั้นมีความหมายเทียบเท่ากับการดำรงความเป็นอมตะ หากสูญเสียนามไปก็เท่ากับสูญหาย

16 Curse of Lost Heaven ๙๑๒ ลำ สวรรค์ 1

ไปตลอดกาล พวกฟาโรห์ถึงได้ชอบสร้างอนุสรณ์แล้วสลักชื่อของตัวเองทิ้งเอาไว้

ดังนั้นนามจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก

ผม...ไม่สิ ต้องบอกว่าตระกูลของผมในฐานะคนดูแลที่นี่จึงไม่ได้รับการตั้งชื่อ เพื่อป้องกันการถูกก่อกวนนามแท้ การไม่มีชื่อทำให้ไม่มีจุดอ่อนในการถูกโจมตีด้วยศาสตร์มืด แต่ในขณะเดียวกันสายใยเชื่อมโยงระหว่างผมและโลกใบนี้ก็บางเบาเช่นกัน

ในเมื่อ 'ชื่อ' คือการบอกตัวตน ผมจึงเป็นสิ่งที่แทบจะปราศจากตัวตน

การคงอยู่ของผมเหมือนสายหมอก การผูกมัดตัวตนของผมใช้วิธีการต่างจากคนอื่น ซึ่งผมไม่ขอเขียนในตอนนี้อะไร ถ้าไถ่ภัยจะลองคิดดูอีกที เกิดเขียนทิ้งไว้ในไดอารี่แบบนี้แล้วเกิดมีศัตรูคู่อาฆาตมาเปิดเจอเข้า ผมนี่แหละจะช่วยเอา...ถึงผมจะไม่เคยทำอะไรจนมีศัตรูคู่อาฆาตก็เถอะ

ถึงกระนั้นการไม่มีชื่อเรียกก็เป็นเรื่องค่อนข้างลำบาก ส่วนใหญ่คนจึงเรียกผมตามรุ่นว่า 'รุ่นที่สี่' 'คุณสี่' หรือหุหน้อยก็ 'คุณชายสี่' แต่บางคนก็เรียกผมว่าคุณเอส เห็นว่ามาจากเอสเอฟ...ซึ่งก็ย่อมาจากคำว่าเซฟตี้เฟิร์สต์

ครับ ผมเป็นคุณชายปลอดภัยไว้ก่อน ไม่ว่าจะมามีเรื่องอะไรก็เอาแต่หดหัวอยู่ในพิพิธภัณฑสถาน ไม่ก็ส่งตัวแทนออกไป นับตั้งแต่ผมอายุครบสิบห้าปี จวบจนตอนนี้ผ่านมาเป็นร้อยปีแล้วผมก็ไม่เคยได้ย่างเท้าออกไปจากอาณาเขตของพิพิธภัณฑสถานแห่งโลกเลยแม้แต่ก้าวเดียว

หวังว่าอ่านกันมาถึงตรงนี้จะทำให้รู้จักผมมากขึ้นแล้ว ทีนี้ก็เข้าเรื่อง...

ผมจะขอเรียกบันทึกส่วนนี้ว่า 'ภาพเขียนสีวังมังกร' เพราะเรื่องราวทั้งหมดล้วนเกิดมาจากภาพเขียนสีชุดหนึ่ง และเพราะภาพเขียนสีชุดนั้นจึงทำให้ผมเกิดความคิดที่จะกลับมาเขียนบันทึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เรื่องราวเกิดขึ้นในช่วงเทศกาลที่บรรดานักเรียนจะมาทัศนศึกษา ส่วนใหญ่ที่สอบถามจะดูเหมือนว่ามาจากกาแล็กซีอันไกลโพ้น อยากจะมาสัมผัสวัฒนธรรมของดาวดวงอื่นดูบ้าง

ธีมหลักของงานจัดแสดงคือเรื่องของ 'ตำนานหมู่ดาว' ซึ่งผมตั้งใจ

จะโปกส์ไปที่ความเชื่อของแต่ละชนชาติ เพราะแม้จะเป็นดาวดวงเดียวกัน แต่บางประเทศมองเป็นลัทธิ บางประเทศมองเป็นสิ่งของ รวมถึงตำนาน เบื้องหลังอีกมากมาย บางครั้งตำนานเดียวกันยังเฉลิมฉลองคนละวัน ยกตัวอย่างเช่นวันทานาบาตะของญี่ปุ่นกับวันเทศกาลซีซีของจีน ถึงจะกำหนดวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดเหมือนกัน แต่มิ่เรื่องเล่าของหนุ่มเลี้ยงวัวและสาวทอผ้าที่คล้ายๆ กัน แต่ก็ใช้ปฏิทินต่างกัน ทางญี่ปุ่นนับวันที่เจ็ดในเดือนกรกฎาคม ตามปฏิทินสุริยคติ แต่จีนใช้ปฏิทินทางจันทรคติ ดังนั้นเทศกาลซีซีในแต่ละปีจึงมีวันที่แตกต่างกันออกไป

นี่ยังเป็นแค่เกร็ดเล็กเกร็ดน้อย ซึ่งผมค่อนข้างมั่นใจว่าสิ่งของที่นำมาจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ล้วนแล้วแต่ครบถ้วนสมบูรณ์ อย่างน้อยไปหาที่อื่นก็ได้ไม่มากเท่านี้ จนกระทั่งมีเด็กน้อยจากต่างดาวในชุดนักเรียนโพล์มาถามผมด้วยน้ำเสียงผิดหวัง

'ทำไมถึงไม่มีเซนต์เซย์ย่าล่ะ พวกผมตั้งใจมาดูเซนต์เซย์ย่าแท้ๆ'

'...' บางทีก็เจอคำถามที่ไปไม่เป็นเหมือนกันครับ

เอาเป็นว่าก่อนที่จะเกิดเรื่องของภาพเขียนสี ชีวิตในพิพิธภัณฑ์ของผมก็ไม่มีอะไรมาก วันๆ นิ่งๆ นอนๆ หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ คอยเฝ้าหน้าประตู เบื่อก็สลับกับลูกน้องไปเดินให้ความรู้กับผู้เข้าชมบ้าง

ซึ่งกราบเรียนตามตรงว่าสมัยของปู่ ปู่มักจะยินดีเดินไปให้ความรู้ด้วยรอยยิ้ม แต่สำหรับผมแล้วบอกตามตรงว่าการนั่งๆ นอนๆ เล่นเกมออนไลน์อยู่ด้านนอกสบายใจกว่า เพราะเกิดช่วยโดนถามเรื่องที่ตอบไม่ได้ขึ้นมา วิญญาณปู่ทวดผู้ล่วงลับอาจจะกริ้วจนกลับมาฆ่าผมทั้งฐานทำให้ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลเสียหาย

และในวันที่เรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นขึ้น ผมก็กำลังนั่งเล่นเกมออนไลน์อยู่เหมือนๆ กับทุกวัน

เสียงระฆังที่แขวนอยู่บนประตูดังกึ่งกริ่ง ผมเงยหน้าขึ้นมาจากคอมพิวเตอร์ ผู้มาเยือนไม่ใช่คณะทัวร์ต่างดาว แต่เป็นชายร่างเล็กสวมเสื้อคลุมสีเข้มปิดหน้าปิดตา ท่ออกของเขากลับขนนกอันหนึ่ง

18 Curse of Lost Heaven สัป ส่า สอสด์ 1

ที่พิพิธภัณฑน์แห่งนี้ใช้ชนนคเป็นลัญญลักษณแบ่งผู้เข้าชม ปกติผมเปิด
ขายบัตรออนไลน์และส่งตรงไปถึงที่ การจะได้มาซึ่งบัตรผ่านนั้นอย่างน้อย
ต้องผ่านการตรวจสอบจากกระทรวงการต่างดาว หรือบางทีก็จากกรม
การปกครองถ้าเป็นอมมนุษย์บนดาวโลก

ผู้มาเยือนธรรมชาติจะกลัดชนนกลีฟ้า หากเป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษที่เชิญ
มาจะกลัดชนนกลีเหลืองทอง

ทว่าชายผู้มาเยือนกลัดที่อกของเขาด้วยชนนกลีแดง

สีแดงคือลัญญลักษณของอันตราย...และหมายถึงคนที่ไม่ได้รับการ
ตรวจสอบใดๆ

ผมบิตซีก็เลยเล็กน้อย ก่อนจะเอื้อมมือไปลั่นกระดิ่งเรียกลูกน้องออก
มาฝ้าด้านหน้าแทน ดูจากเวลา อีกไม่นานก็จะถึงเวลาปิดของพิพิธภัณฑน์แล้ว
ไฟแห่งชีวิตภายในโถแก้วแสดงจำนวนผู้เข้าชมเป็นศูนย์...วันนี้คงไม่มีอะไร
น่าเป็นห่วง

อีริค#444 โพล์หน้าออกมายิ้มเฟล ผมสั่งให้เขานั่งฝ้าแทน ส่วนตนเอง
ก็พายมือให้แก่ผู้มาเยือน

"เชิญด้านหลังครับ"

บทที่ 2

ผู้มาเยือน

ในการทำอาชีพเกี่ยวกับสมบัติโบราณ สิ่งหนึ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้คือของโจร การเปิดหลังบ้านให้เป็นร้านรับซื้อของเก่าเป็นไอเดียของปู่ที่ประกาศว่า 'ถ้าของที่นำส่งสารพวกนั้นจะต้องถูกขายทอดตลาดไปตั้งให้เศรษฐีเซยชมสู้เราเปิดรับซื้อเองเลยดีกว่า'

นี่คือที่มาของชนนกลีแดง

การลัดชนนกลีแดงหมายถึงแขกผู้มาเยือนที่ไม่ต้องการเปิดเผยตัวตน แต่มีสินค้าที่ต้องการจะทำการซื้อขายแลกเปลี่ยนกับทางพิพิธภัณฑ์ ที่ต้องใช้คำว่าแลกเปลี่ยนร่วมด้วยก็เพราะบางครั้งผู้มาเยือนเหล่านี้ไม่ได้ต้องการเงิน แต่ต้องการซื้อแลกเปลี่ยนกับทางรัฐบาล...โดยมีสมบัติเหล่านี้เป็นเครื่องประกันชีวิตของพวกเขา

ชายผู้มาเยือนเดินตามผมมาเจียบๆ ดูจากส่วนสูงแล้วน่าจะเป็นคนแคระหรือไม้เท้าพันธุ์ที่ตัวเตี้ยเล็ก...จากลักษณะของโครงสร้างร่างกายและกลิ่นอายของเวทมนตร์ในร่างเขา ผมคาดเดาว่าเป็นคนแคระสักเจ็ดส่วน

ผมพาเขามายังห้องด้านหลังซึ่งเป็นจุดที่ถูกกั้นให้เป็นอาณาเขตเฉพาะสำหรับการเจรจาแลกเปลี่ยนในครั้งนี้ ไม่มีการจับตามอง ไม่มีการดักฟัง

20 Curse of Lost Heaven ๙๗ ล้ำ สวรรค์ 1

เวทมนตร์หรือกำลังกายใดๆ ล้วนไม่อาจใช้ได้ ตัวห้องมีสองประตู ฟากหนึ่ง เป็นของผู้มาเยือน อีกฟากหนึ่งคือของผม ผมอธิบายรายละเอียดกับเขา ก่อน จะเดินไปทางประตูฝั่งของตนเอง

ภายในห้อง ผมถูกบังคับให้เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดผ้าฝ้ายเรียบๆ มอง เห็นร่างกายชัดเจน เพื่อให้มั่นใจได้ว่าจะไม่มีการพกพาอาวุธ บนใบหน้าสวม หน้ากากครึ่งซีกพร้อมห่วงที่คอและแขนขาป้องกันกรวยคาถา

ทั้งผมและผู้ขายอยู่ภายใต้เงื่อนไขเดียวกัน...อย่างน้อยก็ในเบื้องต้น

เมื่อพ้นจากห้องแต่งตัวก็จะเป็นห้องเจรจา บรรยากาศภายในห้อง มีดีครึม มีเพียงแสงเลือนรางจากเทียนที่ถูกจุดที่ผนังสี่ด้าน ตรงกลางมีโต๊ะ หนึ่งตัวพร้อมเก้าอี้ ที่ตั้งใจจัดให้บรรยากาศดูมืดทึมเช่นนี้ก็เพราะก่อนนี้เคย จัดห้องแบบบรรยากาศโปร่งโล่ง มีดนตรีขับกล่อม มองไปเห็นสวนสวยงาม ปรากฏว่าทำเอาผู้มาเยือนส่วนใหญ่ที่ใช้ชีวิตในโลกค่อนข้างจะเรียกได้ว่าเป็น โลกมืดเกิดความเครียดหนักกว่าเดิมเพราะไม่ชินกับสภาวะในที่ปิดโล่ง ดังนั้น เพื่อเห็นแก่บรรดาพี่ๆ น้องๆ ที่ชอบคุยคุ้ยกันในที่ลับๆ การจัดห้องแบบนี้ จึงสร้างความสบายใจแก่พวกเขามากกว่า

ผมที่คุ้นชินกับการสวมๆ ถอดๆ อุปกรณ์เหล่านี้เดินมานั่งรออีกฝ่าย บนเก้าอี้ด้วยท่าทางสบายๆ ไม่นานนักประตูอีกฟากหนึ่งก็เปิดออก ตามมา ด้วยร่างเล็กในชุดผ้าฝ้ายเช่นเดียวกับผม เขานั่งบนเก้าอี้ จากนั้นก็ล้วงบางสิ่ง บางอย่างออกมาจากอกเสื้อ

"ได้ยินว่าคุณถนัดตามหา" ชายผู้นั้นพึมพำ "...บริซิงกาเมน"

"บริซิงกาเมน" ผมกะพริบตา

ห้องฟ้าดังกล่าวถูกคลี่ออก ภายในนั้นเป็นอัญมณีสีน้ำเงินเข้มที่งดงาม เม็ดหนึ่ง

ผมมองปราดเดียวก็คลี่ยิ้ม...นี่เป็นของปลอม

ถึงจะเห็นผมหยิ่งกรอดใช้การไม่ได้ วันๆ นั่งอยู่แต่หน้าจอคอมพิวเตอร์ เป็นนอนซี้เกียจแบบนี้ แต่ผมก็มีคุณสมบัติข้อหนึ่งที่ทำให้ทางรัฐบาลกลาง ไม่สามารถถีบผมออกจากตำแหน่งได้อย่างออกหน้าออกตา

นั่นคือดวงตา

ผมมีดวงตาที่ดีเป็นพิเศษคู่หนึ่ง ตาของผมคู่นี้สามารถมองเห็นการไหลเวียนของวงจรเวทและอนุภาคบางอย่างที่ตาของมนุษย์ทั่วไปไม่อาจมองเห็น สำหรับอาชีพแบบนี้ มันเป็นตาที่ไว้สำหรับตรวจจับของจริงของปลอมได้อย่างดีเยี่ยม ให้ทำออกมาดีเลิศแค่ไหนก็หลอกสายตามผมไม่ได้

อัญมณีตรงหน้าผมสวยงามก็จริง ดูไปแล้วอาจมีค่าพอจะซื้อคฤหาสน์ดีๆ ได้สักสิบหลัง...แต่มันก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ผมกำลังตามหาอยู่

บริซิงกาเมนที่ว่าคือสร้อยเส้นหนึ่งที่เป็นงานฝีมือของคนแคระ

กล่าวกันว่าเทพีเฟรียาเห็นความงามของมันก็ลุ่มหลง เมื่อถูกคนแคระเสนอว่าหากยอมหลับนอนกับพวกตนสัปดาห์หนึ่งก็จะยอมยกสร้อยเส้นนี้ให้องค์เทพี สุดท้ายกลายเป็นเรื่องฉาว ฝาละมีขององค์เทพีถึงกับหนีออกจากบ้านไป เกิดเป็นเรื่องยุ่งชิงอึ้งตึ้งงังไปมา ภายหลังก็กลับมารักกันหวานชื่นเหมือนเดิม

พูดไปแล้ว สมัยเด็กๆ ตอนฟังว่าเทพีสาวแสนสวยยอมทอดกายให้คนแคระอัปลักษณ์เพียงเพื่อครอบครองสร้อยจอร์จิกี่ต้นต้นประหนึ่งได้แอบดูหนังโป๊ที่ยัดไว้ใต้เตียง และอาจจะเพราะดูเดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ ผมเลยติดภาพคนแคระที่เป็นหนุ่มอ้วนๆ เตี้ยๆ มีเครา ถ้าเป็นแบบนี้ก็ยิ่งพอไหว แต่พอปูเปิดภาพวาดของคนแคระของพวกทิวตันนิกให้ผมดู ผมก็ตาค้างไปเลย อย่าลืมไปหาดูกันนะครับ

แต่หากพูดถึงสร้อยบริซิงกาเมนที่จัดแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑ์ ณ เวลาที่อัญมณีของมันหายไปเม็ดหนึ่ง...ข้ายังเป็นเม็ดที่อยู่ตรงกลาง เห็นว่าหายไปตั้งแต่ตอนที่ปู่ได้มันมาแล้ว พอถามเจ้าของสร้อยที่ดูเหมือนจะเป็นพวกพ่อค้าคนกลางรับซื้อของโจรก็ได้คำตอบมาว่ามันหายไปเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ น่าจะเป็นปัญหาระหว่างการขนส่ง ทั้งปู่และผู้ขายพยายามสืบหาร่องรอยคนร้ายแล้ว แต่ก็คว้าได้แต่อากาศ

พูดถึงกรณีแบบนี้ การหาร่องรอยคนร้ายไม่เจอแปลได้สองอย่าง หนึ่งคือคนร้ายเก่งมากเสียจนไม่มีใครจับได้ สองคือคนร้ายมีอิทธิพลล้นฟ้า คนรู้

22 Curse of Lost Heaven ฝ่าป ล่า สวรรค์ 1

ร่องรอยทั้งหลายล้วนถูกทำให้กลายเป็นเพียงวัตถุธาตุพุดไม่ได้ไปเสียแล้ว หาก
ชินจะจับใครมาตามสืบต่อก็คว่าน้ำไหลเปลาๆ

ถ้าเจอสถานการณ์เช่นนี้ กรณีแรกยังมีทางออก แต่กรณีที่สอง...
เลิกคิดไปได้เลย และสำหรับการสูญหายของอัญมณีกลางสร้อยบริชังกาเมน
ในครั้งนี่ ปูผมสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นอย่างที่สอง

สรุปว่าเจ้าของยิ่งเห็นยิ่งเข้าใจ จะเอาไปขายต่อก็คือหมดราคา จึงเอามา
บริจาคเข้าพิพิธภัณฑสถานเสียเลย

ปกติแล้วบริชังกาเมนคือสัญลักษณ์ของความสมบูรณ์ เมื่อขาดอัญมณี
ไปเม็ดหนึ่งตัวสร้อยก็ไม่สามารถแปลงพลังงานของมันออกมาได้เต็มที่ ปู
ผมพยายามตามหาแล้ว แต่หาเท่าไรก็หาไม่เจอ ครั้นทดลองใช้อัญมณีที่
เจียรระไนขึ้นมาเป็นพิเศษโดยขึ้นรูปจากช่องโหว่ของสร้อย ปูพบว่าไม่ว่าจะลอง
ใช้อัญมณีชนิดใดก็ไม่อาจเติมเต็มความสมบูรณ์ที่ขาดหายไป

จนถึงตอนนั้นผมยังคงมองหาอัญมณีที่หายไปอยู่ แต่ก็ยังไม่พบเช่นกัน
ผมเคยคุยกับคนแคะคนหนึ่งที่มาเที่ยวชมพิพิธภัณฑสถาน พอถามเขา เขา
ก็กลับบ้านไปช่วยหาเอกสารอ้างอิงมาให้ แต่นอกจากรูปหล่อเทพีเพรียยา
เปลือยกายแล้วเขาก็หาอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องไม่เจอ สุดท้ายเลยยอมยกรูปหล่อ
ดังกล่าวมาให้ผมแทน ผมถึงกับลังเลอยู่นานว่าจะเอาไปจัดแสดงดี หรือยึดทรัพย์สิน
เข้าคลังของตัวเองดี แต่สุดท้ายก็เอาไปตั้งอยู่ข้างๆ สร้อยไม่สมบูรณ์เส้นนั้น

ตอนหลังมีพิธีงาน 'รูปสลักหญิงงามลุ่มเมือง' ผมจึงเอาไปตั้งร่วมกับ
สาวหุ่นไม้บลดตายเวดและรูปหล่องาช้างของสาวงามนามกาลาเทียที่จำลอง
มาจากของจริง ซึ่งอิตาฟักเมเลียนผู้มีชื่อเสียงในตำนานว่าหลงรักความงาม
ในอุดมคติของรูปสลักหญิงงามที่ตนเองเป็นผู้ปั้น

อันที่จริงชื่อเสียงของหมอนี้นอกเหนือจากความเป็นเอกอู่ด้านงานปั้น
แล้ว ยังมีอีกอย่างที่ทำให้ผมชื่นชมคือหมอนี้เป็นหนึ่งในคนจำนวนไม่น้อย
ที่กล้าทะเลาะกับปู่ทวดของผมอย่างเอาเป็นเอาตาย

ทั้งนี้เพราะฝ่ายหนึ่งต้องการให้กาลาเทียของตนเองเป็นตัวแทนของ
ความงามที่มีเพียงหนึ่งไม่มีสองในโลกหล้า อีกฝ่ายก็อยากได้รูปสลักที่สวยงาม

เท่าเทียมกันมาจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ ผมที่ฟังเรื่องนี้มาจากปู่อีกทีเปลอ มโนภาพปู่ทวดลงไปนอนติดดินร้องว่า 'ถ้าสวยน้อยกว่าไม่เอา! ไม่ยอม!' เลย ที่เดียว

หลังจากทะเลาะกันอยู่นาน ท้ายสุดปู่ทวดที่หมดสิ้นแล้วซึ่งความอดทน ก็ตัดสินใจประกาศแบบผู้ร้ายหน้าด้านว่าถ้าพิกเมเลียนไม่รับปากแต่โดยดี ปู่ทวดจะลักพาตัวกาลาเทียที่กลายเป็นมนุษย์ด้วยอำนาจของเทพีแห่ง ความรักมาสต๊าฟให้เป็นหุ่นโชว์เสียเลย พิกเมเลียนผู้พ่ายแพ้จึงได้ยอมก้มค้อม บั้นกาลาเทียหมายเลขสองและยกให้ปู่ทวดของผมด้วยประการฉะนี้...ก็ไม่รู้ เหมือนกันว่าเสียเวลาตักไปทำไมตั้งนาน

อ้าว กลับจากเกาะไซปรัสของตาพิกนั้นมาที่ธุรกิจของผมกันต่อดีกว่า แน่หนอนว่ามีพวกโจรพยายามนำอัญมณีมาหลอกขายผมอยู่หลายครั้ง ซึ่งก็ถูกผมอัญเชิญกลับบ้านทุกครั้ง และครั้งนี้ก็เช่นกัน ผมเพียงยิ้มๆ ก่อน จะผายมือไปทางประตูเป็นการเชิญให้ออก ฝ่ายผมเองก็ลุกขึ้นยืน ขณะจะ หมุนตัวกลับ เขากลับเอ่ยขึ้นมาว่า "เดียวก่อน"

เสียงเรียกทำให้ผมหยุดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจเดินต่อ เขารีบร้อง เรียกเอาไว้ด้วยเสียงอันดัง

"คุณตาถึงจริงๆ ที่แรกผมแค่ต้องการทดสอบคุณเท่านั้น"

ผมชะงักและกลับมานั่งประจำที่อีกครั้ง ชายตรงหน้าล้วงเข้าไปใน ออกเลื้อ คราวนี้เขาหยิบถุงออกมาใบหนึ่งและวางมันลงบนโต๊ะอย่างทะนุถนอม ทุกจังหวะการเคลื่อนไหวของนิ้วยามเปิดถุงดูเบาเหมือนเป็นพิเศษ ทำเอาผมรู้สึก ได้ว่ามีมือคู่นั้นมีนิ้วที่สามารถถักทองานละเอียดอ่อนขึ้นมาได้จริงๆ

เขาแค่ปมที่มีคดงอยู่คู่ใหญ่ ก่อนจะค่อยๆ หยิบเอาวัตถุชิ้นหนึ่งออกมา มันเป็นก้อนหินลักษณะกลมเกลี้ยง...เป็นแค่ก้อนหินธรรมดาปราศจาก ความพิเศษอะไร หากเอาไปวางบนพื้นรวมกับหินก้อนอื่นๆ คาดว่ามันคงถูก ตะกระเด็นไปได้โดยง่าย

...แต่สำหรับผมในเวลานี้ ภาพตรงหน้าทำเอาร่างของผมสั่นเต็ม 'สมบูรณ์'

24 Curse of Lost Heaven ๕๗ ล่า สวรรค์ 1

ผมคิดได้เพียงคำนี้คำเดียว หินที่เขานำมาวางให้ผมดูมันดูสมบูรณ่มาก
...มากเสียจนน่าขนลุก

นี่แหละ ไม่มีผิดแน่...อัญมณีแห่งความสมบูรณ์ ใจกลางที่หายไปของ
สร้อยบริชชิงกาเมน

"มีเงื่อนไขข้อหนึ่ง" เขาชี้ "คุณต้องให้ผมเป็นผู้ประกอบมันลงบน
สร้อยของจริง"

ผมหยุดคิดครู่หนึ่งก่อนเหลือบมองเวลาจากนาฬิกาบนข้อมือ นี่ก็เลย
เวลาปิดพิพิธภัณฑ์แล้ว ปกติจะไม่ให้ผู้เข้าชมเดินอยู่ในส่วนจัดแสดงนอกเวลา
ทำการเป็นอันขาด

มืออันเหยี่ยวนของเขายื่นไปทางด้านบนของผนัง แต่ผมเข้าใจว่าเขา
คงหมายถึงห้องฟ้าด้านนอก "อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลย แต่การจะเติมเต็ม
ความสมบูรณ์จะต้องใช้แสงจันทร์...วันนี้เป็นวันจันทร์เต็มดวง หากผมไม่ทำ
วันนี้ คุณก็ต้องรอไปจนกว่าจะถึงวันเพ็ญคราวหน้า"

ผมนิ่งไป...ด้วยน้ำเสียงของเขา ผมตอบไม่ได้ว่ามีลูกไม้อะไรซ่อนอยู่
หรือเปล่า ดวงตาของผมอาจจับของปลอมได้ แต่จับค่าพูดปลอมปนไม่ได้
และผมเองก็ไม่ว่าไอ้แสงจันทร์อะไรของเขานี้เป็นแค่เรื่องโม้โอ้อวดไป
เรื่อยเปื่อยหรือไม่ แต่เพราะคนแคะคือผู้เชี่ยวชาญด้านการสรรค์สร้างมาก
ที่สุด สร้อยบริชชิงกาเมนเองก็เป็นผลิตผลจากคนในเผ่าพันธุ์ของเขา

"เข้าใจแล้วครับ" ผมตัดสินใจตอบตกลง

เนื่องจากพิพิธภัณฑ์แห่งนี้มีขนาดใหญ่โต ซ้ำยังเป็นทางวงกตเวทมนตร์
ที่สร้างโดยปู่ทวดของผม ในการทัวร์พิพิธภัณฑ์จึงจำเป็นต้องมีดวงไฟ
นำทาง ปกติแล้วผมจะแจกไฟนำทางหนึ่งดวงต่อหนึ่งกลุ่มผู้เข้าชม หรืออาจ
จะแบ่งเป็นสองสามดวงหากคณะของพวกเขาใหญ่กว่าปกติ

การจุดไฟจะต้องใช้ไฟแช็กสีเงินที่ผมเป็นผู้ครอบครองเท่านั้น ไฟ
นำทางเป็นสิ่งเดียวที่รู้เส้นทางของที่นี่ ไม่มีใครสามารถบังคับควบคุมมันให้
คายข้อมูลใดๆ ออกมาได้ และจะดับมอดหากถูกนำออกไปนอกพิพิธภัณฑ์

หรือหมดเวลาที่ผมกำหนด ทั้งหมดก็เพื่อรักษาเส้นทางอันเป็นความลับเอาไว้
 เพื่อพาคนแคะไปยังสถานที่ตั้งของสร้อยบริซิงกาเมน ผมจึงจุดไฟ
 นำทางขึ้นมาดวงหนึ่ง เปลวไฟสีน้ำเงินลอยละล่อง นำทางพวกผมλεύซ้าย
 ข้าง λεύขวาบ้าง ผมและอีกฝ่ายเดินตึกันไปแบบเงิบๆ เราทั้งคู่กลับ
 มาสวมเสื้อผ้าเช่นเดิมอีกครั้ง แต่คราวนี้เขายินยอมที่จะเผยใบหน้าให้ผม
 เห็น...เป็นคนแคะจริงๆ เสียด้วย

ไฟนำทางหยุดลงที่ประตูห้องซึ่งค่อยๆ เปิดออกอย่างเชื่องช้า ผม
 เหลือบมองร่างข้างๆ ที่แสดงอาการลั่นทมน้อยๆ

สร้อยบริซิงกาเมนที่ไม่สมบูรณ์ถูกแขวนอยู่บนลำคอของรูปปั้นเทพี
 เพรย์ยาที่ผมได้มาตามที่เขียนถึงไปก่อนหน้านี้ ตอนนั้นมันอยู่ในโซนของเทพ
 และเทพิงค์ตีวตันนิก ขณะเปิดตู้กระจกเพื่อนำมันออกมา ผมก็เริ่มจินตนาการ
 ว่าถ้าสามารถเติมเต็มสร้อยคอให้สมบูรณ์ได้จะจัดนิทรรศการเกี่ยวกับอัญมณี

"งดงาม...งดงามจริงๆ" นายคนแคะตรงต่อหน้าสร้อยบริซิงกาเมน
 จากนั้นก็คุกเข่าลง ผมหรีตามองด้วยความหวาดระแวง แต่จนถึงตอนนี้ผมก็
 ยังไม่เห็นความเคลื่อนไหวผิดปกติใดๆ

ในตอนนั้นเองเกิดเสียงดังประหลาดมาจากด้านหลังของผม ทันทีที่หัน
 ไปมองก็เกิดความรู้สึกเจ็บแปลบที่ช่วงท้อง ผมงอตัวเล็กน้อย แต่กลับถูกมือ
 จิกให้เซิดหน้าขึ้น จากนั้นมีดคมกริบก็เข็นเข้าที่ลำคอของผม เลือดสดกระเซ็น

ร่างของผมทรุดซวบ มีเสียงครีตคราตอยู่สองสามครั้ง ก่อนที่ร่างกาย
 จะหยุดทำงาน

ศัพท์ในพจนานุกรมเรียกอาการนี้ของผมว่า

'ตาย'

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)